

računala neprestano tudi potem. Potrpi — — nočem ti namreč očitati, da si me vzela iz gole špekulacije in da me nisi rada imela. Toda prav tako bi bila vzela tudi koga drugega, ki bi bil „odgovarjal“. Ni ravno prijetna ta zavest, no, jaz ne jemljem ničesar bolj tragično, nego za-sluzi. In ker je naposled prav, da veva, pri čem sva, je dobro, da sva se razgovorila. In spoznala. In ker bi se od te besede dalje stvar le poslabšala ter prevrgla lahko celo v prepir, dovoli, da stopim rajši tudi jaz otrokoma naproti.

— Ti torej zahtevaš, naj vsak dan trikrat padem pred tebe in se ti na kolenih zahvalim, da si me povzdignil do sebe, da si napravil iz mene „damo“, da — — —

Akoprav se je v njegovem pogledu izražala samo tista nemoč, ki klecne pred nizkim mišljenjem, ji je pod njim vendar zastala beseda. On pa je mirno zmajal z glavo in je rekel:

— Ne. In ti najbolje veš, da tega ne zahtevam. Rad bi samo, da bi se tudi ti naučila, zadovoljiti se s tem, kar imaš; in predvsem, da bi se ne pravdala s preteklostjo, ki si si jo vendar sama ustvarila, kolikor je človek svoje sreče kovač.

Vzel je palico in klobuk in je počasi odšel.

(Dalje prihodnjič.)

FRANJO ROŠ:

TEMNÀ SO POTA.

Temnà so pota mojega življenja,
srce je dvomov in bridkosti bolno
ob težkih urah tihega trpljenja.

Čemu naj tavam po brezciljni cesti
v temine nove? Da na njej se zgrudim,
utihnejo mi v prsih vse bolesti.
Tako temnè so misli v dolgi noči,
nobena zvezda več ne tli iz teme
in duši ni moči obupajoči.

